

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: O. C., narozený X, státní příslušnost X (dále jen X), t.č. bytem X,
zastoupený: Mgr. Petra Severová, advokátka, se sídlem 5. května
163, 356 01 Sokolov,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 15.9.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-
373/ZA-ZA11-VL13-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce advokátce Mgr. Petře Severové se přiznává odměna ve výši 8.228,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 2109830891/2700, VS: 372020.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M K.

1. **Včasnou žalobou** ze dne 15.9.2020 téhož dne předanou k poštovní přepravě a soudu doručenou dne 16.9.2020 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-373/ZA-ZA11-VL13-2020, kterým bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), zamítá jako zjevně nedůvodná.
2. Součástí žaloby učinil žalobce i žádost o ustanovení zástupce. Usnesením ze dne 8.10.2020 č.j. 60 Az 37/2020-19 mu byla ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová, se sídlem 5. května 163, 356 01 Sokolov.
3. **V doplněné žalobě** žalobce mimo jiné uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a žalovaný překročil meze správního uvážení. Žalobce je přesvědčen, že splňuje důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný nezohlednil objektivní obavy žalobce z návratu do země původu, kde panují obecně známé nevyhovující politické a společenské podmínky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí vychází ze skutečnosti, že žalobce je státním příslušníkem X, přičemž v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 32/2015 Sb. ze dne 3.12.2015, kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, Česká republika (dále jen **ČR**) považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Žalovaný se žádným způsobem nevypořádal se skutečností, že v X se nachází oblasti s vyhrocenou politicko-společenskou situací, a to např. X. Z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobce v oblasti X. Žalobce označil důvody, pro které žádal mezinárodní ochranu, a to útlak a nátlak ze strany neznámých osob z důvodu, že pobýval v Rusku a neusiluje o opětovné připojení X k Rumunsku. Na žalobce a jeho rodinu je útočeno z důvodu politických, kdy jeho dcera je politicky angažovanou osobou. Je všeobecně známou skutečností, že asi pětina X stojí o připojení k Rumunsku. Obyvatelé X jsou rozděleni na příznivce úzkých vztahů s Ruskem a ty, kteří chtějí zůstat nezávislími a dále menšinu, která stojí o připojení k Rumunsku. Od roku 2018 se konají v X rozsáhlé demonstrace obyvatel za připojení k Rumunsku. Žalobce dále namítal, že žalovaný se v odůvodnění rozhodnutí nevypořádal se skutečností, že společnost v X je rozdělená a došlo k vyhrocení vztahů skupin podporujících jejich politické přesvědčení. Dcera žalobců se zapojila do politického dění v X a z tohoto důvodu se terčem psychických ataků stal žalobce se svou manželkou. Žalovaný tedy nesprávně posoudil skutkový stav věci a skutečnosti uváděné žalobcem odůvodňují kladné posouzení jeho žádosti ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu, neboť má odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání politických názorů dcery, v podstatě mu bylo již vyhrožováno a bylo na něj útočeno. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
4. **Žalobce společně s žalobou také požádal o přiznání odkladného účinku žalobě.** Jeho návrh byl odmítnut pravomocným usnesením zdejšího soudu ze dne 8.10.2020 č.j. 60 Az 37/2020-17.
5. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 11.8.2020 č.j. OAM-373/ZA-ZA11-VL13-2020** bylo rozhodnuto ve věci žádosti žalobce tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se podle § 16 odst. 2 zákona o azylu zamítá jako zjevně nedůvodná. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 9.7.2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany

v ČR. Následně dne 21.7.2020 poskytl údaje k podané žádosti a současně s ním byl proveden pohovor, z něhož mimo jiné vyplynulo, že vycestoval z vlasti kvůli dceři, která se zúčastnila nějakých politických akcí. K tomu, co bylo impulzem k odjezdu, žalobce uvedl, že poslední dobou, co se vraceli z Ruska do X, tak jim vyhrožovali, dle žalobce jim říkali, že tam nemají co dělat, když nechtějí bojovat za to, aby se X spojilo s Rumunskem. Dále uvedl, že nic neví o politických akcích dcery a dodal, že mu o tom nic neřekla. Dle jeho slov neví, jak se to stalo, že se výhrůžky dostaly až k němu. Vůbec neví, kdo mu vyhrožoval a doplnil, že když začaly výhrůžky, tak vycestovali do ČR, protože se jim tady líbí. Žalobce potvrdil, že jemu osobně bylo vyhrožováno, a to z politických důvodů, protože mu říkali, že pokud nechtějí podporovat to, aby se X spojilo s Rumunskem, tak tam nemají co dělat. Po dotazu upřesnil, že neví, jak měl toto podporovat, protože se o to nezajímal, ale asi se měl nějak politicky angažovat. Ti nacionalisté mu dle jeho vyjádření říkali, aby se zúčastňoval demonstrací a to on nedělal. Dle něj mu vyhrožovali lidé z jiných okresů, které nezná, bylo jich pět nebo šest, ale nezná je. Dále sdělil, že tito lidé bojují za to, aby se X spojilo s Rumunskem. Žalobce uvedl, že tyto lidi mohl potkat i někde na ulici, ale přišli i několikrát k nim domů a asi šestkrát nebo sedmkrát jim vyhrožovali. Těmito výhrůžkami chtěli dosáhnout to, aby se žalobce zúčastnil demonstrací, aby podporoval jejich aktivitu spojení s Rumunskem, dále dle vyjádření žalobce chtěli, aby přemluvil dceru, aby podporovala jejich věc, protože ona bylo proti a dle žalobce bojovala proti korupci. Tito lidé jí hodili jim kočku do studny a říkali, že je zabijí, vyhrožovali jim ale pouze slovně a k fyzickému násilí vůči osobě žalobci nedošlo. Dále uvedl, že mu bylo vyhrožováno během poslední 3-4 let, přičemž naposledy to bylo v říjnu 2019. Také sdělil, že psal stížnost na policii, ale nebyl žádný výsledek, tuto stížnost podal v roce 2018 a v říjnu 2019 a dodal, že policie přijala jeho žádost, ale nebyl z toho žádný výsledek, protože nenašli pachatele. Kromě zmíněného žalobce neměl ve vlasti žádné problémy, nikdy neměl ani žádné problémy se státními orgány nebo bezpečnostními složkami a nebyl nikdy trestně stíhán. Dle jeho slov neměl ani žádné problémy při vycestování z vlasti. Žalobce po dotazu uvedl, že neví, zda by si mohl své problémy vyřešit přestěhováním se v rámci X a dodal, že se o to nepokusili a přijeli do ČR. Dle jeho slov, když jeho děti odcestovaly do ČR, tak chtěli jet za nimi a chtěli by být spolu a doplnil, že v X žije už jen jeho matka. Neví, zda by si mohl jeho pobyt na území ČR zlegalizovat i jiným způsobem než žádostí o mezinárodní ochranu. K tomu, zda mu něco brání v návratu do vlasti, žalobce uvedl, že nebrání a může se tam vrátit, ale bojí se, že by pokračovaly ty výhrůžky, od nichž utekli. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je obava z výhrůžek neznámých osob kvůli jejich dceři, která se dle žalobce měla nějakým způsobem angažovat proti korupci. Správní orgán při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v X. Konkrétně vycházel z Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019, ze dne 12.6.2019 a Informace MZV ČR, č. j. 144431 -6/2019-LPTP ze dne 7.2.2020. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany.

Žalovaný odkázal na § 16 odst. 2 zákona o azylu a uvedl, že dle § 2 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců (dále jen **prováděcí vyhláška**) ČR považuje X za tzv. bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

odst. 1 písm. k) zákona o azylu. V X obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu a jeho občané nebo osoby bez státního občanství ho neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a zákona o azylu. X rovněž ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad stavem dodržování lidských práv. Správní orgán shledal na základě výše uvedených informací o politické situaci a stavu dodržování lidských práv v X a na základě výpovědi žalobce, že v jeho případě lze X považovat za bezpečnou zemi původu ve smyslu zákona o azylu.

Pokud jde o tvrzení žalobce, že žádá o mezinárodní ochranu, protože se obává výhrůžek neznámých osob mimo jiné kvůli jejich dceři, správní orgán považuje vyjádření žadatele o jeho pronásledování za ničím nepodložené a čistě účelově uvedené se snahou dodat závažnosti jeho azylovému příběhu, kdy důvodem jeho žádosti je zjevně prostá legalizace pobytu v ČR. Správní orgán dále upozornil, že žalobce ani nebyl schopen objasnit, proč jim měl někdo vyhrožovat a o koho se vlastně mělo jednat. Správní orgán k výše uvedenému doplnil, že žalobce nevyužil žádnou z forem právní ochrany dostupné v jeho vlasti a na nikoho se s žádostí o pomoc v souvislosti s výhrůžkami neobrátil. Žalobce sice údajně podal stížnost na policii, dále však nikoho o pomoc nekontaktoval, když se mělo jednat o opakované vyhrožování a opakované rozbití oken, nijak svou situaci tedy dále neřešil a omezil se pouze na konstatování, že z toho nebyl žádný výsledek. Žalobce v průběhu správního řízení nikterak neprokázal, že v jeho případě nelze X za bezpečnou zemi původu považovat. Závěrem správní orgán uvedl, že shledal naplnění podmínek ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu, a žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce zamítl jako zjevně nedůvodnou. Ještě bylo uvedeno, že dle § 16 odst. 3 zákona o azylu, jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

6. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 11.11.2020** mimo jiné uvedl, že je nucen považovat žádost o mezinárodní ochranu žalobce za čistě účelovou a podanou s jediným skutečným motivem, kterým je jeho snaha zůstat v ČR s jeho dětmi, které zde žijí. Tuto účelovost podané žádosti o mezinárodní ochrany správní orgán zejména shledal v jednání žalobce, který se svou žádostí o mezinárodní ochranu rozhodl podat až poté, co mu zde skončil pobyt povolený na základě bezvízového styku. Z průběhu správního řízení je dle správního orgánu zcela zřejmé, že žalobce využívá své žádosti o mezinárodní ochranu k prosté legalizaci pobytu na území ČR, tedy k tomu, aby zde mohl žít se svými dětmi. Žalovaný i nadále trval na tom, že žalobce v průběhu správního řízení neprokázal, že v jeho případě nelze X považovat za bezpečnou zemi původu. K námitce žalobce směřující do nedostatečného zjištění skutkového stavu ze strany žalovaného, je třeba dle žalovaného uvést, že shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně

považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu - specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází. Správní orgán byl v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že X lze v případě žalobce považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 8., byla proto procesní situace správního orgánu o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti X jako bezpečné země původu. I přesto je však součástí správního spisu Informace OAMP X: „Hodnocení X jako bezpečné země původu,“ ze dne 12.6.2019, a Informace MZVČR, č.j. 144431-6/2019-LPTP ze dne 7.2.2020. Správní orgán tedy beze zbytku splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Správní orgán dále zdůraznil, že charakteristickým znakem řízení o azylu v případě bezpečných zemí původu oproti jiným obdobným azylovým řízením je zvýšení důkazního břemene ve vztahu k žadatelům. Jelikož se dodržování mezinárodních závazků a neporušování práv vlastních občanů u bezpečných zemí presumuje, leží hlavní odpovědnost za prokázání opaku právě na žadatelích. Je povinností žadatele azylově relevantní skutečnosti nejen tvrdit, ale zejména tato tvrzení doložit, pro což je již pouhá výpověď zcela nedostačující. K obdobnému závěru pak dospěl i Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) a lze odkázat např. na jeho rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70. K výtce právní zástupkyně žalobce, že z napadeného rozhodnutí údajně nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobce v oblasti X, správní orgán považoval za dostatečné poukázat na to, že žalobce sám v průběhu správního řízení uvedl, že místem jeho posledního pobytu ve vlasti je X, což je město nacházející se v severním X a které je správním a ekonomickým centrem stejnojmenného okresu. Toto město se rozhodně nenachází v X, které jako jediné tvoří výjimku ze začlenění X mezi tzv. bezpečné země původu. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

7. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 11.8.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 11.11.2020 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 11.8.2020 žalobci předáno dne 7.9.2020.
8. **Podáním ze dne 15.3.2020** zástupkyně žalobce sdělila soudu, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání.

9. Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.). Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
10. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 11.8.2020, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., jelikož žalobce ani žalovaný nařízení jednání nepožadovali.
11. Dle § 16 odst. 2 zákona o azylu „Jako zjevně nedůvodná se zamítne i žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze.“
12. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu „Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
13. Dle § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu „Pro účely tohoto zákona se rozumí bezpečnou zemí původu stát, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství stát posledního trvalého bydliště,
1. ve kterém obecně a soustavně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému nebo ponižujícímu zacházení nebo trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu,
 2. který jeho občané nebo osoby bez státního občanství neopouštějí z důvodů uvedených v § 12 nebo 14a,
 3. který ratifikoval a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků, a
 4. který umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad stavem dodržování lidských práv.“
14. Podle § 2 bod 15 prováděcí vyhlášky se X, s výjimkou X, považuje za bezpečnou zemi původu.
15. Předně krajský soud konstatuje, že žalované rozhodnutí není nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů nebo nesrozumitelnost či netrpí jinou vadou (§ 76 s.ř.s.). Výrok v dané věci o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu odpovídá platné právní úpravě a v

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.

odůvodnění byly uvedeny veškeré důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 správního řádu). Jak vyplývá ze správního spisu i z odůvodnění rozhodnutí žalovaného, jakož i z podkladů pro rozhodnutí a hodnocení důvodů žádosti o udělení mezinárodní ochrany a dále z obsahu pohovoru o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.7.2020, byly aplikovány žalovaným v potřebném a dostatečném rozsahu příslušné konkrétní podklady, které byly dostatečnou oporou pro zmíněný výrok žalovaného rozhodnutí o zamítnutí žádosti o mezinárodní ochranu. Uvedené vychází především z toho, že X je považováno za bezpečnou zemi původu, na což navazuje posouzení dle § 16 odst. 2 a 3 zákona o azylu. Tyto okolnosti žalovaný v rozhodnutí výslovně zmínil.

16. Shora citované ustanovení § 16 odst. 2 zákona o azylu spočívá na pojmu „bezpečná země původu“ vymezeném v § 2 odst. 1 písm. k) téhož zákona. Za tu se obecně považuje takový stát, jenž dodržuje mezinárodní závazky a v souladu s nimi nepodrobuje své občany takovému zacházení, jež by mohlo být v jiných státech považováno za relevantní pro udělení azylu. Evropská praxe pak presumuje, že občany pocházejících z bezpečných zemí původu nelze bez dalšího považovat za osoby vyžadující ochranu – specifickým prvkem uvedené praxe je tedy nezkoumání důvodů pro udělení azylu a doplňkové ochrany, ale toliko posouzení, zda daná země podmínky definice „bezpečné země původu“ splňuje. Na druhou stranu však není vyloučeno, aby v azylovém řízení konkrétní osoba prokázala opak, tedy že v jejím případě ze strany domovského státu k porušování mezinárodních azylových zásad dochází.
17. K námitce, že z napadeného rozhodnutí nelze dovodit, zda žalovaný vyloučil pobyt žalobce v oblasti X, soud uvádí, že sám žalobce uvedl, že místem jeho posledního pobytu ve vlasti je X, které se nachází v severním X, tedy místo posledního pobytu žalobce nespadá do oblasti X, které jako jediné tvoří výjimku ze začlenění X mezi tzv. bezpečné země původu.
18. Ve vztahu k námitce k povinnosti zjistit dostatečně skutkový stav lze opakovaně odkázat na výslovné znění § 16 odst. 2 zákona o azylu, podle něhož se předem vybrané země původu považují za bezpečné, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze (srov. např. také usnesení ze dne 14.3.2014 č.j. 5 Azs 23/2013-19). NSS v této souvislosti již dříve konstatoval, že „*označení určité země za bezpečnou zemi původu v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu*“ (rozsudek ze dne 30.9.2008 č.j. 5 Azs 66/2008-70). X je podle § 2 prováděcí vyhlášky na seznamu zemí, které ČR považuje za bezpečné. Bylo proto na žalobci, aby prokázal, že v jeho případě tato domněnka neplatí.
19. Žalovaný byl proto v dané věci pro závěr o zamítnutí žádosti žalobce s ohledem na její zjevnou nedůvodnost povinen dle § 16 odst. 2 zákona o azylu prokázat, že X lze považovat za bezpečnou zemi původu. Vzhledem k tomu, že však prováděcí vyhláška k zákonu uvedenou zemi výslovně zmiňuje ve svém § 2 bodu 15., byla jeho procesní situace o to jednodušší, že nemusel zkoumat naplnění jednotlivých znaků vymezených v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu, ale mohl rovnou přistoupit ke konstatování splnění podmínek bezpečnosti X, jako země původu. I přesto jsou však součástí správního spisu zprávy Ministerstva vnitra – konkrétně Informace OAMP X: Hodnocení X jako bezpečné země původu, stav: červen 2019, ze dne 12.6.2019 a Informace MZV ČR, č.j. 144431-6/2019-

LPTP ze dne 7.2.2020. Žalovaný tedy splnil své povinnosti týkající se řádného zjištění skutkového stavu, neboť žalobce není osobou, jež by pocházela ze států, jež za „bezpečné země původu“ ani „bezpečné třetí země“ považovat nelze, u nichž by bylo dále třeba zkoumat i další podmínky osvědčující či naopak vyvracející závěry o (ne)poskytnutí mezinárodní ochrany. Současně soud považuje žalovaným použité informace o zemi původu za dostatečně objektivní i aktuální, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 11.8.2020 a zprávy Ministerstva vnitra jsou datovány k 12.6.2019 a 7.2.2020.

20. V dané věci žalobce tvrdil, že se obával výhrůžek neznámých osob kvůli jejich dceři, která se dle něho měla nějakým způsobem angažovat proti korupci. K tomu soud na okraj poznamenává, že uvedené jednání nespadá pod žádný z důvodů pro možnost udělení mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu (tj. pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě), mohlo by se maximálně jednat o důvod pro udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu (hrozba skutečného nebezpečí vážné újmy a nemožnost či neochota využít ochrany ze strany státu původu). Jestliže však žalobce obavu vážné újmy vztahoval toliko k rozporování presumpce X jako bezpečné země původu, byl ve smyslu § 16 odst. 2 zákona o azylu povinen svá tvrzení prokázat. To ale neučinil, když spíše obecně vylíčil svou údajnou situaci, avšak již k namítaným skutečnostem neunesl důkazní břemeno. Za tohoto stavu byl proto správný závěr žalovaného vyhodnotit žádost žalobce o azyl jako zjevně nedůvodnou, a jako takovou ji zamítnout.
21. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než žalobu zamítnout jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**), když žádná z uplatněných žalobních námitek nebyla shledána důvodnou.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).
23. Žalobci byla pro řízení o žalobě ustanovena zástupkyní advokátka Mgr. Petra Severová a v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 10 s.ř.s). Ustanovené zástupkyni byla proto přiznána odměna za zastupování v souladu s jí uvedenou specifikací požadovaných nákladů ze dne 15.3.2021, která je tvořena *dvěma* úkony právní služby á 3.100,-Kč (*převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby*) a *dvěma* paušálními částkami á 300,-Kč dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5, § 11 odst. 1 písm. b), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *advokátní tarif*. Zástupkyně je plátcem daně z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s), tj. z částky 6.800,-Kč, a to ve výši 1.428,-Kč. Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,-Kč** a tato částka bude vyplacena jmenované advokátce z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, kterou soud považuje za přiměřenou, na bankovní účet č. 2109830891/2700, VS: 372020 (**výrok III. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 26. března 2021

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje M. K.